

Рейс «Київ-Херсон» скасовано

Тетяна Мороз

(Херсон)

Вчителька в Херсонському академічному ліцеї імені Олега Мішукова

21 лютого ми з двома ученицями Софією та Дар'єю виїхали з Херсона до Києва на конкурс «Еко-Техно Україна». Дівчата написали цікаві наукові роботи і посіли призові місця. На 25 лютого в нас були зворотні квитки до Херсона. На жаль, ми ними так і не скористалися, бо за день «до» почалася повномасштабна війна. Вже ввечері 24 лютого потяги «Укрзалізниці» не могли доїжджати далі, ніж до Кривого Рогу. Діти плакали, батьки постійно телефонували, а я сиділа в гуртожитку на вулиці Вишгородській і міркувала, що робити далі. Нічого не придумавши, я пішла до магазину, щоб накупити борошна, рису та іншої їжі, що потім було вкрай доречно. Після обіду Дар'ю забрали родичі, а я зі ще одним учителем із Херсона залишилася із Софією та ще

чотирма дітьми з інших команд. Десь о 17:00 ми разом вирушили до залізничного вокзалу, щоб спробувати сісти на потяг до Херсона, який мав бути о 23:20. Незадовго до відправлення рядок «Київ-Херсон» зник з табло, а в новинах з'явилася інформація, що залізнична колія, яка вела до міста, розбита. Треба було думати про план «Б». У той момент я була впевнена, що то був мій найважчий день у житті. Тільки згодом я усвідомила, як сильно помилялася.

Поступово до нашої зграйки почали приєднуватися діти моїх друзів і знайомих із Херсона. Усі шукали захисту та підтримки. Загалом нас було восьмеро. Попри те, що я була так само налякана, як і вони, все одно намагалася знайти для кожного слова підтримки. У Києві тривоги не вщухали. Я просила дітей хоч

трохи поспати, але всім було не до того. Згодом троє старших дівчат змогли купити квитки та поїхати, тому нас стало шестеро.

Уранці 25 лютого ми змогли знайти таксі та виїхати з вокзалу за 15 хвилин до того, як там оголосили про замінування. Уже за пів години ми були в квартирі, господарі якої виїхали та залишили там ключі. Сусідка, що жила навпроти, пані Юлія, приготувала для нас повноцінний обід, а через кілька годин ми з дітьми вже ліпили для всіх вареники на вечерю. Тим часом у Києві лунали вибухи за вибухами. Довелося довго ховатися в укритті. Десь опівночі я вклала дітей спати (від виснаження вони заснули миттєво), а сама продовжила шукати шляхи для виїзду.

«У той момент я була впевнена, що то був мій найважчий день у житті. Тільки згодом я усвідомила, як сильно помилялася»

Зранку 26 лютого я встигла приготувати для учнів сніданок і нарешті знайшла людей, які погодились нас прийняти. Спочатку ми поїхали до селища Глеваха, де родичі забрали Ясю, а потім уже вп'ятох вирушили до села Малютянка у Фастівському районі Київщини. Пані Ірина, надзвичайно добра й турботлива жінка, зустріла нас гарячими млинцями. Окрім нашої зграйки в будинку вже було восьмеро людей.

Нарешті стало трохи спокійніше. Ми з учнями організували звичайний розклад занять і продовжували навчатися. Щодня мали чотири уроки. Повторювали біологію, фізику, українську мову, розв'язували тести, готувалися

до ЗНО, допомагали сину пані Ірини, який був у третьому класі. Так ми працювали майже тиждень. Удень вчилися, а після обіду виходили на двір. Діти полюбили гратися з цуценятами, яких було аж десятеро, а потім знову сідали за уроки. Тим часом я допомагала пані Ірині доглядати за домом. Проте думки мої були про одне: «Що робити далі?» Із Херсона постійно телефонували стурбовані батьки, а учні хоч і стали спокійнішими, але все одно сумували за домом. Як вони подорослішали за декілька днів...

На початку березня я вирішила із Софією та Микитою, двома дітьми, які залишилися, їхати на захід України на евакуаційному

потягу з Боярки. Подорож була важкою. У вагонах було людно й темно (через світломаскування), але вже десь о 24:00 ми були в Тернополі. Далі була ще одна ніч на вокзалі, проте цього разу дітям було значно легше, ніж напередодні в Києві. Вони знали, що вже наступного дня нарешті зможуть побачитися з рідними. Коли Софію та Микиту забрали, моє вимушене відрядження щасливо закінчилося. З 21 лютого по 4 березня ми всі прожили один з найскладніших періодів у житті та стали маленькою родиною.

Фотографка: Олена Тіта